

Az óra alatt

Láthatóan sehová se sietett az idős hölgy, mégis percek óta mereven bámulta a Keleti pályaudvar hatalmas óráját. Ha távolabb állt volna, néhány lépcsőfokkal lejjebb, akkor többet láthatott volna belőle, de ő pontosan az óra alá igazította vékony lábait, szemét a magasba szegezte, mintha éppen ott lett volna kijelölt dolga. Kissé divatjamúlt öltözkézésben, kecses alakjával hátulról helyes hatvanasnak nézett ki, de az arcába vésődött sűrű barázdák galádul elárulták valódi korát.

- Hat éves voltam, amikor először jártam itt – mondta az éppen mellette álldogáló idegennek.

A hátizsákos fiatal lány éppen eltette a mobilját, és ahogy körbenézett, a tekintetük egy pillanatra találkozott. Szívesen figyelmen kívül hagyta volna a megszólítást, ismerte a magányosan élő öregek fárasztó, kényszeres beszédét, de a néni a nagymamájára emlékeztette, ezért nem vitte rá a lélek, hogy szó nélkül tovább álljon, udvariasan fordult feléje. A nénikének ennyi biztatás elég volt, az arca felragyogott, és mesélt tovább.

- Szegény falusi nagymamám hozott látogatóba az apámhoz, akit alig ismertem. Még kicsi koromban elhagytuk bennünket, Pesten élt az új családjával, de azért szeretett engem is, úgy hiszem. Amikor kijött elélem, megfogta a kezem, és azt mondta: „Nézd meg jól ezt az órát, ez mindenhol látható. Ha valaha elvesznél, ide siess vissza, itt várj, és akkor nem lesz semmi baj.” Ezt jól megjegyeztem, amikor hazamentem, mindenkinek azt meséltem, hogy az apámnak van Pesten egy hatalmas órája. A margitszigeti szökőkútról is azt mondtam. Szentül hittem, hogy az is az övé, mert gyakran elvitt oda, imádtam szaladgálni a hűvös vízcseppek alatt. Azért sokszor nem jártam itt, de mindig vágytam rá, hogy Pesten éljek. A tanítóképző után itt volt az első munkahelyem. Milyen boldogan lépkedtem az elegáns pályaudvar hatalmas csarnokában, élveztem, hogy kopog a cipőm a díszes köveken, csodáltam a boltíves oszlopokat, a varázslatos Lotz-termet, amihez foghatóan szépet én még sose láttam addig. Pest volt számomra a világ közepe, a Keleti pályaudvar pedig az én diadalkapum, amin keresztül beléptem a felnőtt életembe. Azért féltam is a nagyvárostól. Emlékszem, csak álltam a kis bőröndömmel és a nagy reményeimmel ezen a helyen, és apám szavait mondogattam a magam biztatására: „Ha valaha elvesznék, innen mindig hazajutok, és akkor nem érhet semmi baj.”

Az idős nő tekintete furcsán elhomályosult, mintha nagyon távolra nézett volna vissza, és már nem is máshoz, csak saját magához beszélne.

- Hát mit is mondhatnék, egy párszor azért elveszttem. Nem volt könnyű a hetvenes években egy vidéki lánynak a fővárosban boldogulni. A tájékozódás is nehezen ment. Akkoriban nem voltak ám mindenféle kutyák, amik útba igazítottak volna. A föld alatt még csak-csak, ahol metró volt, oda eltaláltam biztosan, de ha randevúra hívtak, én ezt az órát adtam meg találkahelyként, azt lódtítottam, hogy ez nekem útba esik, pedig dehogy! Milyen édes csókok csattantak el itt, ezen a helyen! Tudtad, kedves, hogy József Attila is ide járt randevúzni, mert nem volt pénze a hideg elől máshová bújni? Már nem emlékszem, kinek szavalta lázasan a verseit, kinek magyarázott lelkesen a költészetről, dühösen egyik gonosz tanáráról... Juditnak, Flórának vagy nekem? Nem, nem én voltam... butaságot beszélek... csak olvastam róla... Mi vidékre költöztünk. Ott kaptunk szolgálati lakást... de szép is volt! Szerettem tanítani. Az okos gyerekeket különösen nagyon, de a butuskákat is szerettem, mert azok is okosak, csak velük kicsit többet kell gyakorolni. Most én is tanulok... Minden nap leírom a nevemet, mert valahogy elfelejtettem írni, de ha sokat gyakorolok, akkor menni fog... Nekem azért mindig hiányzott Pest, a színházak, a múzeumok legfőképp. A falusi gyerekeket is mind elhoztam ide, sokuknak én mutattam meg először szép fővárosunkat. Azokat is itt igazítottam el, amikor osztálykirándulásra hoztam őket: „Ha valaki elkeveredne a tömegben, jegyezze meg ezt a helyet, az óra alatt. Várjon, én jövök érte, és nem lesz semmi baj.” Volt is rá példa, hogy egyszer egy fiúka..., de ez nem érdekes... nem is emlékszem már... Aztán mikor a férjem elment, és a barátaim is mind, akkor a lányom visszahozott ide, de már nincs itt semmi a régi dolgok közül. Csak ez az óra... Most nem is tudom, hová tartok.... Várom az én drága vőlegényem, ide jön értem, itt lesz mindjárt, biztosan.... Jaj, istenem... jöhetne már... úgy szédülök...

A fiatal lány az idős nő beszédét egyre aggodalmasabb figyelemmel követte, már bizonyosan tudta, hogy segítségre szorul. Türelmesen kérdezgette, hogy van-e nála valami írás vagy igazolvány. A táskájában minden megvolt, egy orvosi feljegyzés, és a lánya elérhetősége. Csendben sírdogált, miközben átadta a holmiját.

- Azt hiszem, kedves, most elveszttem. Azért jöttem ide, az órához. Mert ez, tudod, mindenhol látszik. ... és itt megtalál, aki szeret..., és nem lesz semmi baj, csak itt kell várnom, az óra alatt...